

TRUYỀN BẢ
CỦA TUỔI TRẺ RA NGÀY THỨ NĂM

GIẶC TAU BAT COC

Số 59 của LÊ VĂN-TRƯƠNG 26-11-42

Mỗi số 051B — 3 tháng 1500 — 6 tháng 3375 — cả năm 7350
Mời đặt gởi ở: Vũ Bình Long chủ nhà xuất bản TÂN-DÂN, Hanoi

GIẶC TÀU BẮT CỐC

TẬP 1

LÊ VĂN TRƯỜNG

Đây là một câu chuyện bắt cóc trẻ xảy ra ở một tỉnh gần biên giới Bắc kỳ hồi trước - vào khoảng 1881, tức là hồi người Pháp chưa đặt chân đến xứ này. Giặc Tàu làm nhiều, thường bắt trẻ con ta đem hành hạ rồi bán cho những nhà giàu nuôi làm đầy tớ và nhiều khi lại giữ một chỗ rồi đòi tiền chuộc.

Thật là một cái thảm họa, ta nên lấy làm mừng rằng người Pháp có trừ tiệt được giúp ta.

Thằng Hoài sủng sính trong bộ quần áo lụa, nhìn một cách khinh bỉ thằng Huân đang nô giỡn ở ngoài nắng với một bọn trẻ con xạ-phang ¹. Nó trề môi dún vai, so sánh bộ quần áo của thằng Huân với bộ quần áo sang trọng của nó, rồi bảo mẹ :

- Nó ăn mặc bẩn thỉu lắm mẹ nhỉ ? Nó kém con nhỉ, mẹ nhỉ ?

Bà Lợi-Thịnh nhìn con một cách đắc chí, rồi tủm-tủm cười :

- Thì bố mẹ nó nghèo, nó bằng con thế nào được.

Phải, bố mẹ thằng Huân có nghèo thật, chứ nó ăn mặc bẩn thỉu thì không. Thằng Hoài đã nói oan cho nó.

1 Một giống người ở miền rừng núi tỉnh Vân-Nam

5 | Giặt Tàu Bắt Cóc Tập 1

Tuy cái áo của nó có vá, cái quần của nó có sờn gấu, nhưng người ta không trông thấy một vết bẩn, bởi vì ngày nào nó cũng thay, và giặt rất tử tế.

Thầy nó làm phu gạo, mẹ nó đi bán muối, nó làm sao có quần áo đẹp bằng thằng Hoài là con một ông lái gổ giàu có tiếng ở đất Phố-Lu.

Tuy nó kém thằng Hoài về ăn mặc, nhưng nó hơn thằng Hoài về thông minh và chăm chỉ.

Nó lại còn hơn thằng Hoài về sức mạnh nữa. Nuôi dưới nắng, dưới mưa, nó ăn đứt thằng Hoài là đứa được nuôi trên nhung, trên gấm, ở cái thân hình vạm-vỡ và sự lạnh lẹn.

Một khi nó cởi áo ra thì coi sướng mắt lắm. Lồng ngực nở, những bắp thịt rắn chắc, làm da bánh mật «luộc» đi bởi ánh sáng mặt trời, những cổ tay tròn, thứ nhất là cái đầu hất về phía sau, tất cả ở nó chứng tỏ một cái gì lành và khỏe.

Đắp lụa là vào, thằng Hoài ra phết một công tử bột. Nhưng một khi cởi áo ra thì trông nó mới tiêu tụy làm sao ! Ngực lép, bụng ỏng, chân tay khẳng kheo, lại làn da xanh bóng, thật là gió thổi bay.

Nếu thằng Hoài có hơn thằng Huân thì chỉ hơn thằng Huân ở đồng tiền của cha mẹ, nghĩa là những cái không phải của thằng Hoài, chứ thằng Huân thì hơn thằng Hoài bằng nhiều cái mà thằng Huân có.

Thằng Hoài đang vuốt ve những tà áo bóng như mỡ một cách sung-sướng thì vụt nghe thấy tiếng thằng Huân hét ở ngoài đường. Nó ngừng đầu dây, nhìn thằng Huân đang đuổi một thằng Xạ phang, rồi lại bảo mẹ :

- Nó mất dạy lắm mẹ nhỉ ? Con không bắt chước nó, mẹ nhỉ ?

Điều này thì thằng Hoài lại nói oan cho thằng Huân. Nó rất lễ phép, ngoan ngoãn, chỉ phải cái nó thích đùa nghịch mà thôi. Sự đùa nghịch này thằng Hoài muốn bắt chước nó cũng không thể được, bởi chơi với bọn trẻ con Xạ-phang, yếu ớt như thằng Hoài sẽ bị chúng nó bắt nạt ngay. Chứ nó, nó bất chấp đứa khỏe nhất ở Phố-Lu.

Bà Lợi-Thịnh nghe con nói nhìn ra đường, nhìn thằng Huân đang nhảy vô lanh lện như một con mèo rồi bảo con :

- Ấy con đừng nói trước mặt nó như thế mà nó đánh cho.

7 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

- Không, mợ ạ, nó không hay đánh nhau.
- Thế thì nó tốt đấy chứ ?
- Nhưng con cũng không thích chơi với nó.

Thằng Hoài không thích chơi với thằng Huân chỉ vì thầy thằng Huân nghèo. Mỗi lần về Hà thành với cha mẹ, thấy thầy thằng Huân mặc quần vải nâu nó vẫn khinh khinh, và nó tưởng tượng con một người như thế không thể ngang hàng với nó.

Mỗi khi đi học gặp u thằng Huân gánh gánh muối ra chợ, trong một bộ quần áo nâu sồng, nó nghĩ ngay đến vàng ngọc của mẹ nó đeo đầy mình.

Nó tự cho nó là con nhà sang, nên nó không thèm chơi với thằng Huân là con nhà nghèo, bởi trong cái óc nông nổi và khờ dại của nó, nó tưởng rằng vàng bạc định đoạt sự sang hèn ở đời.

Vì thế cho nên, nó chỉ chơi với những đứa trẻ con nhà giàu. Và nó gọi sách mé thằng Huân là : đồ con phụ gao.

Có một lần, thằng Huân nghe tiếng, nhưng nó cũng không nói gì. Nó không nghe nhời xúi bẩy của một thằng bạn mà đến gây sự với thằng Hoài. Nó tự nhủ : là

con phu gạo thật, tại làm sao nó lại giận người ta một khi người ta bảo nó là con phu gạo ?

Thằng Hoài thấy nó thế lại tưởng rằng nó sợ sự sang-trọng của mình, một hôm gây sự với nó. Hôm ấy, thằng Hoài có một quả bóng rất đẹp, đang đá chơi với con ông chủ bè thì bỗng bắn lại gần chân thằng Huân, thằng Huân liền nhặt lấy đá bỗng lên, ấy thế là thằng Hoài chửi liền.

Ai cũng tưởng thằng Huân thế nào cũng đánh, và lo thay cho thằng Hoài. Nhưng không. Thằng Huân chỉ lại nắm cổ áo thằng Hoài quay tít một vòng rồi bảo :

- Mày chửi tao thế, đáng nhẽ, tao cho mày một cái tát. Nhưng mày yếu như con sên, nếu tao đánh mày thì người ta lại bảo tao ỷ khỏe bắt nạt yếu. Tao tha cho mày lần này. Lần sau, nếu mày còn đều giả như thế nữa thì đừng có trách.

Lần sau ? Thì thằng Huân chẳng cần phải dạn. Cái lắc mạnh-mẽ ấy đã dạn thay cho nó rồi. Thằng Hoài không còn bao giờ dám nghĩ đến sự gây chuyện với nó nữa. Và mỗi lần quả bóng đẹp của nó có bị thằng Huân đá, nó chỉ đứng xa nhìn thằng Huân bằng đôi mắt đầy thù ghét và kiêu-kỳ mà thôi.

9 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

Thằng Hoài đang yên trí rằng tiền bạc và quần áo định đoạt sự sang hèn và giá trị của con người ta ở đời thì một tai nạn ghê gớm xảy đến làm cho nó thay đổi ý kiến.

Hôm ấy đẹp trời. Chúng nó rủ nhau ra rừng lấy mật ong. Chúng nó đây là một bọn trẻ con xạ-phang. Thằng Huân và thằng Hoài thấy sự lấy mật ong hay hay cũng theo đi.

Chúng nó đi, đi vào giữa rừng vầu. Thằng Huân đã nhiều lần vào rừng, không làm cho nó để ý nên sự kỳ vĩ của rừng cây không làm cho nó để ý mấy, chứ thằng Hoài chưa được vào rừng bao giờ, thấy cây cao vút giới và vầu nửa mọc ken vào nhau như những bức thành, nhìn không chán mắt.

Đến Ao-tam thì chúng nó tìm thấy một tổ ong ruồi. Ong bay ra bay vào tiếng kêu vo vo. Thằng Hoài thấy ong cứ lơ lửng ở trên đầu và có lăm con sà gần xuống mặt đất sợ rùn cả người.

Lúc ấy, nó mới hỏi rằng đã theo đi, muốn quay về, nhưng nó sợ không dám đi một mình; và nó cũng không biết đường.

Nó đành đứng nhìn, và chờ bọn trẻ bắt xong thì về theo.

Bọn trẻ lấy dao chặt một cây nửa dài buộc mấy chục nén hương đen vào đầu cây nửa, rồi giơ lên gần tổ ong. Khói bốc lên nghi ngút, sua đuôi tất cả đàn ong xa tổ. Đến khi trông lên cây móc điều không còn một con ong nào, một đứa mới trèo lên.

Cây móc điều cao, thành ra nó trèo mãi mới lên tới nơi được.

Khi nó hạ được tổ ong xuống, cả bọn trẻ reo lên rồi xúm lại, chia nhau mút mật. Mà đứa mút được nhiều nhất là thằng Huân. Không những thế, nó còn chiếm phần đem về cho em nó nữa.

Thằng Hoài chỉ đứng nhìn chúng nó mút mật một cách ngon lành, chứ không dục phần gì vào đấy. Nó không quen với sự ăn sống nuốt tươi như thế cũng có. Và nó có muốn chia phần, bọn trẻ cũng không cho nó cũng có. Bởi xưa nay nó kiêu kỳ và làm bộ, anh em ai cũng ghét.

Nó đứng nhìn bọn trẻ vừa ăn, vừa nô giỡn, nó đứng nhìn ánh sáng mặt trời từ từ ngả xuống ngọn cây, rồi thấy tối, nó bỗng sợ hãi. Thường ngày, nó vẫn được

11 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

nghe những chuyện hồ ăn người, ma giúi người do bọn phu làm gỗ với thầy nó kể lại. Bóng tối đến đem tắt cả những chuyện hãi-hùng ấy đến, nó cuống cuồng. Nó muốn giục chúng nó về. Nhưng trong bọn ấy, chỉ có thằng Huân là người nam, mà nó thì không biết tiếng xạ-phang. Thằng Huân với nó đã là hai kẻ thù, không thể nói với thằng Huân được.

Nó ngập ngừng, rồi thì nhìn cây cao bóng cả, nhìn cái bóng đêm cứ từ từ phủ xuống, nó sợ quá, nó đành phải nói chống không :

- Thôi về đi chứ, tối rồi.

Thằng Huân biết rằng nó nói với mình, nhưng cứ lờ đi, cứ mút mật, và cứ nói chuyện bằng tiếng xạ phang với bọn trẻ con xạ-phang.

Không làm sao được, thằng Hoài phải gọi tận tên nó :

- Về đi chứ, Huân, tối rồi ! Nhà tao mong.

Thằng Huân quay lại :

- Nhà mày mong thì mày về trước đi. Chúng tao còn ở đây lâu, chúng tao còn lấy nhiều tổ nữa.

Thằng Hoài bỗng òa khóc :

- Nhưng tao không biết đường. Tao không dám về một mình.

Bọn trẻ thấy thằng Hoài khóc liền cười ồ, duy có thằng Huân là không cười.

Tuy nó ghét thằng Hoài, nhưng tính nó rất thương người, thấy thằng Hoài khóc, nó thấy động lòng thương.

- Ở rừng có bóng cây che khuất, trông tối thế, chứ còn sớm.

Một thằng xạ phang, bạn với thằng Huân trở thằng Hoài rồi bảo :

- Nó ỷ thầy nó giàu, nó chửi mày. Sao bây giờ mày không đánh cho nó một trận cho nó chừa làm bộ ?

Thằng Huân chưa kịp giả nhời thì thằng kia lại nói :

- Nếu mày không muốn đánh nó thì để tao đánh cho. Tao cũng ghét nó lắm.

Cả bọn nhao nhao :

- Chúng tao cũng ghét nó nữa. Đánh xong, trói nó vào gốc cây kia cho hổ ăn.

13 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

Vừa nói, chúng nó vừa tiến lên. Thằng Huân vội vàng kéo chúng nó lại :

- Đừng làm thế chúng mày. Tao muốn đánh nó lúc nào chẳng được, hà cớ phải chờ nó vào đây một mình. Chúng mày đừng làm thế. Tao không thích.

Chúng nó nói bằng tiếng xạ-phang, nên thằng Hoài chẳng biết gì cả. Giá nó nghe được thì nó sợ biết chừng nào.

Bọn trẻ còn đang mãi ăn mật thì bỗng nghe có người quát bằng tiếng xạ phang :

- Đứa nào chạy, bắn chết !

Rồi thì hai tên xạ phang lực lưỡng xông vào ! Mặc dầu là dọa bắn, bọn trẻ con cũng ù té chạy, duy có thằng Hoài không biết tiếng xạ-phang là đứng đực ra đấy.

Thằng Huân chạy được một quãng, nghe tiếng thằng Hoài khóc thét lên như bị ai đánh đập, lòng bất nhẫn liền quay lại để xem vân mòng.

Nó rón rén nấp đằng sau các bụi cây mà tiến lên. Tiếng thằng Hoài vẫn khóc như xé ruột. Nó thấy lòng nó nao nao.

Nó đang băn khoăn chưa biết làm cách gì để giải cứu được cho thằng Hoài thì bỗng bị hai bàn tay cứng như sắt vồ lấy nó. Rồi thì một lưỡi dao sáng loáng giơ lên :

- Mày mà kêu, tao đâm chết !

Lúc ấy, nó mới hỏi rằng đã quay lại, hỏi rằng đã thương thằng Hoài, nhưng đã muộn rồi : nó cũng như thằng Hoài, bị bắt cóc rồi.

Nó ở đây đã lâu, đã được nghe nhiều chuyện bắt cóc, đã rõ cái tính dữ tợn của người xạ phang, nên không dám giẫy-giụa gì cả. Nó lẳng-lặng đi theo.

Thằng Hoài vẫn khóc, vẫn kêu, vẫn giẫy giụa, mà tên thổ phi² thì vừa bịt mồm, vừa đánh, đánh đau lắm.

Nó thấy thế liền bảo :

- Thôi, mày đừng kêu nữa mà giặc nó giết chết thật đấy.

Thằng Hoài lúc này mới biết là bị bắt cóc, sợ hãi vội im ngay.

Hai tên thổ phi lấy vựa trói tay hai đứa lại với nhau, rồi lấy sòng dao phạng vào đầu mỗi đứa một cái :

15 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

- Đi, đi mau, không ông giết !

- Chú cứ để chúng tôi đi, không phải đánh.

Tên xạ-phang tra dao vào vỏ :

- À, thằng này biết tiếng xạ. Mà bảo với nó, nếu kêu tao giết.

- Tôi đã bảo nó rồi.

- Thế bây giờ đi, đi mau.

Nó vừa nói, vừa cầm dây kéo hai đứa đi.

Rừng cây rậm, đường hẹp lại gập ghềnh, vừa và móc đâm ra tua tủa, và chân chúng nó là chân bé con thì theo làm sao cho kịp chân giặc, nên chúng nó cứ ngã lên, ngã xuống. Mà đứa hay ngã nhất là thằng Hoài.

Nó hay ngã, vì nó đi giày tây, lại yếu, lại không quen đi rừng, lại vì sợ hãi run cả chân tay. Mỗi lần nó ngã thì nó lôi luôn thằng Huân cùng bị trói với nó ngã theo.

Mỗi lần, chúng nó ngã như thế thì tên thổ-phỉ cầm dây lại kéo mạnh cho chúng nó đứng dậy, chứ chẳng hề nâng đỡ thương xót.

Thằng Hoài tuy có lời dặn là kêu thì bị giết, nhưng mỗi lần bị giật như thế, đau quá, cũng không kịp nghĩ đến lời dặn nữa, cứ kêu ới ới. Mà thấy nó kêu thì tên thổ phỉ đi sau, lại đâm vào lưng nó huỳnh huých :

- Im ! im ! không ông đâm !

Thằng Hoài lại nín, lại cố đi. Tuy sợ chết, nhưng sức nó chỉ có chừng. Đi được hơn một giờ đồng hồ thì nó vì mệt quá, cứ ngã luôn luôn. Và lúc ấy, giờ đã tối mịt, mắt nó không quen trông tối, cứ vướng cây, cứ vấp đá luôn luôn.

Tên thổ phỉ muốn đi mau để cho khỏi bị quân lính đuổi kịp, thấy thế càng nóng ruột, càng đánh khỏe, đánh đến nỗi thằng Hoài khóc không được nữa.

Thằng Huân cũng đau, cũng mệt, cũng sợ, nhưng thấy thằng Hoài như thế, lòng nó thương quá, và tức quá. Nó liền chết đứng dừng ngay lại bảo với tên thổ phỉ :

- Nếu chú cứ đánh chúng tôi thế này thì chú cứ giết phăng chúng tôi đi. Chúng tôi bé, không đi rừng, đi đêm quen, theo các chú làm sao cho kịp. Chú có giết thì giết đi. Các chú muốn cho chúng tôi đi thì các chú phải từ từ chứ.

17 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

Tên thổ phỉ đi sau, rút ngay dao :

- À mày muốn chết phải không ?

Thằng Hoài nghe tiếng dao rút đánh soạt, rú lên, nhưng thằng Huân cứ thản nhiên :

- Vâng, đằng nào chúng tôi cũng chết. Chú giết chúng tôi trước đi cho đỡ khổ.

Tên xạ phang cười gằn :

- À thằng này giỏi !

Nó giờ sòng dao toan phạng vào đầu thằng Huân thì thằng đi trước vội nói :

- Thôi, đừng đánh chúng nó nữa. Nó nói có lý, chân chúng nó làm sao đi kịp chân chúng mình được. Từ từ chứ.

Thằng Huân lại nói :

- Mà từ từ như thế lại nhanh hơn. Chúng tôi không ngã, các chú không mất thì giờ kéo chúng tôi dậy.

Tên thổ phỉ đi sau cười gằn :

- À thằng này láu cá nhỉ ?

Khi hai đứa đi đã mệt lả, và tay chân mặt mũi bị sức đã be-bét những máu thì hai tên thô phỉ dừng lại ở một xóm có dăm ba nóc nhà làm ngay ven rừng. Nhìn thấy nhà, biết sắp được nghỉ, thằng Huân mừng quá, khẽ rí tai thằng Hoài :

- Thôi đừng... gì nữa. Chắc chúng nó sắp cho chúng mình ngủ ở đây rồi.

Nó vừa nói, vừa nắm chặt lấy tay thằng Hoài để an ủi.

Nghe tiếng còi thổi, cổng mở, rồi một tên xạ-phang mặt mũi dữ-tợn hơn hai tên trước cầm đèn soi ra. Vừa nhìn thấy ánh đèn, tên xạ-phang dắt hai đứa liền ghé mồm thổi tắt đi.

- Này cẩn thận.

Quay lại hai đứa :

- Chúng mày nói một câu là tao sả ra trăm mảnh.

Chúng nó dắt hai đứa vào trong nhà, rồi thắp đèn, rồi một tên thô-phiếu cười méo cái mồm cá ngỗng :

- Ngựa không lấy được, bắt được hai cái môi này đây, phát tài hơn là ngựa.

19 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

Tên chủ nhà nhìn kỹ hai đứa, rồi trở thẳng Hoài :

- À thằng này con nhà giàu. Có thể được vài ba nghìn đây.

Tên thổ phỉ dắt hai đứa ngồi xuống cái ổ rom trên có để một khay đèn thuốc phiện, vớ lấy cái dọc tẩu :

- Vài ba nghìn thôi à ? Ít là một vạn. Nó là con một lái người gỗ ở Phố-Lu, giàu lắm, tôi biết.

Nó tiêm một liều thuốc phiện, bịt mũi hút, không cho ra một tí khói nào, rồi lại nói :

- Vì thế, lúc tôi đi qua rừng thấy nó ở đây là tôi bảo với A Séosan thôi việc đi ăn trộm ngựa. Ngựa bao nhiêu ! Bắt cóc nó thì anh em mình tiêu được mấy năm. Nhưng phải cẩn thận lắm. Thế nào cũng có lính nó đuổi theo. Rốt nó ở đây, rồi mai đem nó sang Tàu.

Hai đứa được cởi trói rồi bị du vào trong một gian buồng tối mù. Thằng Huân sờ soạng thấy một chiếc ổ rom liền kéo thẳng Hoài lại.

- Nằm xuống đây.

Nó ôm thằng Hoài vỗ vỗ vào lưng rồi sẽ bảo :

- Mày đừng lo. Chúng nó bắt cóc chúng mình để lấy tiền chuộc. Thầy tao không có, nhưng thầy mày có, giả cho chúng nó tiền thì chúng mình được về nhà.

Thằng Hoài ghì chặt lấy thằng Huân :

- Nhưng chúng nó có đánh chúng mình nữa không ?

- Chúng nó bảo nghe chúng nó thì chúng nó không đánh. Thôi ngủ đi, tao mệt lắm rồi.

Thằng Hoài đặt tay vào má thằng Huân :

- Nhưng tao đói lắm. Chúng nó có cho chúng mình ăn không ?

- Chắc là có chứ.

- Thế bao giờ ?

- Nào tao biết bao giờ. Nhưng tao chắc rằng nó phải cho chúng mình ăn.

Chúng nó ác lắm. Chúng nó để chúng mình chết đói, biết đâu ?

- Ô, mày đừng lo. Chúng để chúng mình chết đói thì lấy đâu ra tiền chuộc.

- Tao chắc đây là cái tổ của chúng nó.

21 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

- Chắc thế.

- Mà có biết đây là đâu không ?

- Làm sao tao biết được.

- Sao tao nghe chúng nó bảo mà vẫn theo cậu mà đi nhiều nơi cơ mà.

- Nhưng ai đi đến đây bao giờ. Mà có đi đến thì tôi cũng không sao nhận được. A tao cũng thấy đói quá.

Bọn thô-phỉ nghe tiếng hai đứa rì rầm liền gõ cửa :

- Im. Chúng mày muốn chết phải không ?

Hai đứa lại ôm nhau lặng im. Một lát lâu, thằng Hoài lại nói thật nhỏ vào tai thằng Huân :

- Chúng nó bảo gì thế ?

- Chúng nó bảo nói chuyện thì chúng nó giết. Thôi im đi, ngủ đi.

Thằng Hoài tâm tức khóc :

- Nhưng tao đói quá.

Thằng Huân vội vàng lấy tay bịt miệng nó :

- Im, không chết với chúng nó.

Thằng Hoài không dám nói nữa, kéo tay thằng Huân đặt lên cái bụng lép kẹp của mình.

Thằng Huân lấy tay xoa cái bụng ấy mấy vòng, rồi nó đứng dậy. Thương thằng Hoài, nó liêu. Nó quờ quạng lại phía cửa, rồi nó gõ, rồi khi nghe tiếng thét : « cái gì », nó nói :

- Chúng tôi đói lắm, các chú cho chúng tôi ăn.
- Ừ được, còn chờ thôi. Chúng tao cũng đói đây.

Thằng Huân lại quờ quạng đi vào, cúi xuống bảo thằng Hoài :

- Tao đã xin được cơm ăn rồi. Nhưng còn phải chờ thôi.

Chờ ? Thì chúng nó không thể chờ được. Mệt quá, chúng nó đã ngủ thiếp cả đi. Khi thằng Huân tỉnh dậy, thấy mặt trời đã luồn thẳng qua mấy lỗ thủng ở mái nhà thì nó biết rằng giờ sáng đã lâu lắm rồi. Và có lẽ bây giờ đã gần trưa. Nó áp tai vào vách nghe thì vẫn thấy tiếng bọn giặc hút thuốc phiện kêu vo vo.

Lúc ấy thì lòng nó buồn lắm. Nó nghĩ đến cha mẹ, nó nghĩ đến các em, nó nghĩ đến sự đi chơi đại dật của mình. Rồi bỗng nó rung rung nước mắt.

23 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

Nó khóc, nó lặng-lẽ khóc sự lằm-lỡ của mình. Nó thấy mình là đứa con hư đã làm cho cha mẹ buồn và lo sợ. Ủ, nhà thằng Hoài giàu thì còn có tiền chuộc, chứ thấy u nó nghèo thì lấy tiền đâu. Một vài chục còn khó chạy thay, huống hồ là một vài trăm.

Nó đang phân vân với những ý nghĩ chua xót ấy thì thằng Hoài cựa mình rồi gọi mẹ. Nó gọi hơi to, vì nó tưởng là nó đang ở nhà.

Ở ngoài có tiếng người quát. Thằng Huân vội vàng bật mồm thằng Hoài :

- Suyt ! Suyt ! Nó đánh chết !

Thằng Hoài vẫn chưa tỉnh ngủ. Nó vẫn ú-ớ. Thằng Huân thoáng nghe như là nó đòi uống sữa.

Lúc ấy, Huân cũng đã đói lả, nó ngơ ngác nhìn chung-quanh thì thấy hai bát ngô để ở đầu cái ổ rom, cạnh một chậu nước. Nó lắc lắc thằng Hoài :

- Dậy ăn, mày.

Thằng Hoài uể oải trở dậy, rồi nhìn gian buồng tồi tàn và hôi hám, nó nhớ lại sự thực, nó òa khóc, rồi nó gọi mẹ, gọi cậu.

Giả lời tiếng khóc của nó là những tiếng cẳng chân đập thình thịch xuống giường ở ngoài nhà.

Thằng Hoài sợ hết hồn, im như thóc. Thấy nước mắt giàn giụa và cái miệng méu xệch của nó, thằng Huân liền dỗ dành :

- Lúc này, mày khóc cũng vô ích. Chúng nó giận lên, chúng nó đánh, chỉ thiệt thân thôi. Nhưng lúc này, phải can đảm mới được.

Thằng Hoài nhìn lên thấy mắt thằng Huân vẫn còn đỏ hoe liền hỏi :

- Thế sao mày cũng khóc ?

Thằng Huân chặc lưỡi rồi dún vai :

- À, tao khóc khác. Chứ tao không khóc như mày.

- Nhưng tao nhớ mẹ tao lắm.

- À, nhớ, nhớ thì cũng phải chịu chứ.

- Thôi đói lắm, chúng mình đi ăn cơm đi. Chắc là chúng nó đem vào cho chúng mình lúc chúng mình ngủ.

Nhìn thấy hai bát ngô giã nhỏ, Thằng Hoài giẫy nẩy :

- Thế không có cơm à ? Thế chỉ có thế này thôi à ?

25 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

- Chứ còn gì nữa. Người xạ-phang ở vùng đây, họ toàn ăn ngô thì lấy đâu ra cơm.

- Thế không có đồ ăn à ?

- Ô, lại còn đồ ăn nữa. Muối vô khối đây. Chúng nó cho ăn thế này, cũng là phúc lắm rồi.

Thằng Hoài lại muốn khóc :

- Thế này thì tao ăn thế nào được, hở mày ?

Thằng Huân nhìn thằng Hoài, lòng tràn ngập một thương xót. Nó thương thằng Hoài đang sung-sướng bỗng gặp phải cái cảnh khổ sở. Nó cầm bát cơm ngô, và một miếng to nhai ngấu nghiến :

- Tuy thế nhưng nhai kỹ, ngọt và bùi dào để mày ạ. Mày thử ăn mà xem. Tao ăn lạ miệng, thấy ngon lắm.

Đói quá, không biết làm thế nào, thằng Hoài cũng phải cầm lấy bát ngô ăn. Nhưng vì không ăn quen và đói quá, nó nuốt vội, nuốt vàng, nên bị nghẹn lên, nghẹn xuống.

- Mày nuốt chậm chứ, uống nước đi.

Thằng Hoài nhìn chung quanh chỉ thấy một chậu nước da lươn mà ở nhà, thằng bếp nhà nó vẫn cho chó

uống, liền hỏi :

- Nước đâu ?

Thằng Huân bê chậu nước, ực một hơi :

- Nước đây, chứ còn nước đâu nữa.

- Thế không có nước chè à ?

Tuy thằng Huân thương thằng Hoài lắm, nhưng thấy thằng Hoài cứ hỏi dớ dẩn mãi, nó cũng phát bực :

- Chè, chè cái gì ? Đây có phải là nhà mày đâu.

Thằng Hoài thấy thế, sịu ngay mặt xuống. Nó nắm tay thằng Huân, đưa lên mũi hít mãi :

- Mày giận tao đấy à ? Bây giờ mày không thương tao thì còn ai thương tao nữa ?

Câu nói ấy và thứ nhất cái vẻ mặt khổ sở của thằng Hoài làm cho thằng Huân cảm động, nó xoa đầu thằng Hoài bằng cái cữ chỉ nâng-đỡ và yêu mến của một người mẹ :

- Sao tao không thương ? Chúng mình cùng bị bắt như nhau. Thôi đừng buồn nữa. Buồn cũng vô ích cơ mà. À mặt mày và tay mày sát ra thế này, có đau không?

27 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

Thằng Hoài nói bằng cái giọng của đứa con nói với người mẹ :

- Đau lắm.

Thằng Huân ngẫm-nghĩ một lát :

- Giá chúng mình mà không bị giam ở đây, thì tao biết một thứ lá ở rừng, tao hái, tao xịt cho mày thì khỏi ngay. Nhưng không sao, cứ ăn xong đi, rồi tao sẽ có cách.

Ngô hấp tuy không ngon, nhưng đói quá, hai đứa cũng ăn hết sạch hai bát to. Ăn xong, thằng Huân nhìn kỹ những vết sây sát ở mặt, ở tay, ở đầu gối thằng Hoài rồi bảo :

- Da mày non lắm, chứ không rắn như da tao. Nếu không chịu khó để tao lấy nước muối rửa cho nhỡ nó loét ra thì chẳng ai chữa thuốc cho đâu.

Nghe nói đến muối, thằng Hoài rằng mình :

- Nhưng xót lắm !

- Xót, nhưng nó khỏi. U tao bán muối, tao biết. Các em tao đứa nào đứt tay hay bị kẹp tay, u tao bốc một nắm muối đắp vào, chúng nó khóc thét lên một chốc, nhưng rồi sau khỏi liền, chẳng sung gì cả. Mày phải can-đảm chứ.

Thằng Hoài gật đầu chịu.

- Xót thì cắn răng nhé. Cắn răng là không đau đâu. Hay nó có đau cũng chỉ đau một tí thôi.

Miệng nói, tay nó bốc một dúm muối để vào lòng bàn tay, nó vớt một chút nước cho vào, rồi chờ muối tan, nó quệt lên những chỗ đau ở đầu gối thằng Hoài.

Tay nó vừa chạm vào thì thằng Hoài đã rụt vội chân lại :

- Úi già, úi già ! xót lắm, tao chịu thôi ! tao lạy-mày trăm muôn vạn mớ !

- Ô, nếu thế nhỡ bản, nó thôi một cái thì làm thế nào. Da mày lại non, dễ thôi lắm.

- Nhưng xót chết người đi.

- Ô thế thì mày hèn, mày như đàn bà, mày như em gái tao. Đây này mày trông.

Miệng nói, tay nó dốc nước muối vào những vết sứt ở chân nó.

Nó xót tưởng chừng đứt ruột, nhưng nó không cựa cạy chân, mà nó cũng không nhăn mặt, nó chỉ ngiên chặt răng lại. Khi thịt đã quen với muối không xót nữa,

29 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

nó «hà» một cái khoan khoái :

- Đấy mày xem, có làm sao đâu ?

- Thế mày không xót à ?

- Sao lại không xót. Xót đứt ruột chứ lì. Nhưng xót cũng phải chịu, thế mới là con giai. Con giai chỉ khác con gái ở chỗ chịu được đau. Nếu mày không biết chịu xót một tí bây giờ thì sau này nó thối, mày còn khổ sở bằng mười. Chúng mình đã đại dột để cho bị bắt thế này, chúng mình lại còn định đem cái chân sâu quảng về nhà nữa ư ?

Sự can đảm cũng như bệnh truyền nhiễm, rất hay lây. Thăng Hoài giờ chân.

- Ủ, mày cứ rửa cho tao đi. Tao không kêu nữa đâu. Tao cũng muốn can đảm giống mày.

Thăng Hoài xót, xót lắm, xót đến chảy cả nước mắt. Nhưng nhìn đến cái gương can đảm của thằng Huân, nó cố chịu. Người nó vắn đi, nhưng nó không kêu, nó cắn răng, nắm chặt tay để chịu. Thằng Huân thấy thế, cứ thôi cho nó. Nó giờ tay kéo đầu thằng Huân dậy :

- Không cần phải thôi. Mày cứ rửa cho tao đi.

Thằng Huân nhìn nó bằng một cái nhìn bằng lòng, rồi vốc nước muối rửa, rửa kỹ và mạnh.

Khi nó rửa xong, buông tay ra thì thằng Hoài thở một cái thở dài :

- Ủ mày nói đúng. Nó chỉ xót một tí lúc đầu thôi. Chịu được lần đầu rồi thì nó quen đi, chẳng làm sao cả.

Thấy nó can đảm như thế, thằng Huân sợ quá, vồ vào lưng nó :

- Mày cũng khá đấy. Trước kia, tao tưởng mày... gì.

- A trước kia... trước kia... Mày đừng có giận tao về những cái trước kia nhé. Lúc ấy, tao không... gì mày.

- Không, tao không giận.

Thằng Hoài ngồi sát lại gần thằng Huân :

- Từ giờ chúng mình là anh em nghe không ?

- Hửn thế.

- Và nếu về đến Phố-Lu thì chúng mình luôn luôn chơi với nhau, nghe không ở

- Nhưng tao sợ cậu mợ mày không bằng lòng ?

31 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

- Được, tao bảo cậu vợ tao. Tao bảo thì cậu vợ tao phải nghe ngay. Tao yêu mày thì cậu vợ tao cũng phải yêu mày chứ. Tao chỉ lo về đến Phố-Lu mày thích chơi với bọn trẻ con xạ-phang mà không chơi với tao nữa thôi.

- Không được. Tao sẽ chơi với tất cả.

Nhưng mày phải quý tao hơn, và chơi với tao nhiều hơn cơ.

- Được rồi. Được rồi. Nhưng chúng mình còn ở đây thì biết bao giờ được về.

- Thì rồi chúng nó cũng phải thả chúng mình về chứ.

- Hửn thế, nhưng nhà chúng mình cũng phải đem tiền lên chuộc thì rồi chúng nó mới thả chúng mình về chứ.

- Bao giờ thì nhà chúng mình đem tiền lên chuộc nhỉ? Nhà chúng mình có biết chúng mình ở đây không nhỉ ?

- Làm sao mà biết được.

- Thế thì làm sao mà chuộc được ?

- Tao nghe người ta nói chuyện trước thằng con ông Wai-Chhoeng bị bắt, giặc nó cho người đến đem về bảo tặn nhà, rồi đem tiền sang Tàu chuộc. Chắc bây giờ nó

cũng báo cho nhà chúng mình chứ.

- Chắc thế.

- Nhưng ở đây đã là Tàu chưa ?

- Chưa. Tao nghe chúng nó bảo với nhau, tối nay chúng nó mới đưa mình sang Tàu.

Thằng Hoài rùng mình :

- Thế chúng mình lại phải đi bộ ở trong rừng nữa à ?

- Chứ sao.

- Tao mệt lắm, tao sợ lắm.

- Mệt và sợ cũng không được. Chúng nó là giặc thì chúng nó bắt, chúng mình phải chịu.

- Thế tại làm sao chúng nó không cho chúng mình đi ban ngày ?

- Ô, để lính trông thấy, bắn chết chúng nó à ?

- Thế chúng nó còn sợ lính nhỉ, mày nhỉ !

- Giặc, tại làm sao lại không sợ lính ? Mày hỏi kỳ lắm.

- Thì tao không biết mà lại.

33 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

Hai đứa đang thì thầm nói chuyện thì một tên thổ phỉ vác một thanh mã tấu sáng loáng đầy của bước vào. Thằng Hoài sợ xanh cả mắt, nhưng thằng Huân biết rằng bọn họ bắt mình chỉ để lấy tiền chuộc chẳng sợ chút nào.

Tên thổ phỉ giơ dao lên múa một vòng rồi gí dao vào cổ hai đứa :

- Tao hỏi thì chúng mày phải nói thật, nói dối thì tao băm ngay.

Thằng Huân chưa kịp giả nhời thì cửa lại mở, ba tên nữa vào. Trong bọn đó có một ông già đầu trọc lóc nhưng râu dài lắm. Xem sự ăn mặc thì thằng Huân đoán là đầu đảng.

Ông già vuốt râu, ngồi xuống cạnh chúng nó rồi chỉ thanh mã tấu :

- Nói sai một câu là tao sai nó xẻo một miếng thịt.

Miệng nói, tay y véo mạnh vào đùi thằng Hoài. Thằng Hoài sợ quá, ôm chầm lấy thằng Huân.

- Đừng sợ, mày. Chúng nó không giết đâu. Chúng nó giết chúng mình thì lấy đâu ra tiền chuộc. Mày đừng có thấy chúng nó hung hăng thế mà sợ.

Lão già thấy thằng Huân nói chuyện với thằng Hoài liền đâm mạnh vào ngực nó một cái :

- Mày nói gì với nó. Hay mày xui nó nói dối tao ?

Thằng Huân không sợ, đứng phắt ngay dậy :

- Đây, có muốn đánh chết thì đánh đi. Ông muốn hỏi thì ông phải để cho tôi nói chứ. Ông đánh mà tôi nói được à ?

- À thằng này bướng.

Lão già nói xong, giật phắt thanh mã tấu ở tay tên thô phỉ rồi gi vào cổ thằng Huân. Thằng Hoài tưởng y chém bạn thật, liền tiến ngay vào hất thanh mã tấu rồi cứ vái tên tướng giặc lia-lịa.

Thằng Huân kéo áo thằng Hoài lại :

- Việc gì mày phải lay nó. Nó bắt cóc chúng mình để lấy tiền chuộc, chứ không đòi nào nó giết chúng mình đâu. Mày nên nhớ thế. Đừng có sợ.

Tên tướng giặc thấy thằng Hoài non gan, liền giơ ta thanh mã tấu lại gần mặt nó.

- Tao hỏi, mày phải nói thật, không tao xẻo thịt.

35 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

Nghe lời thằng Huân, thằng Hoài cũng không sợ nữa; không hiểu tiếng, nó cứ chỗ mắt nhìn tên tướng giặc.

- Thế nào mày phải nói thật nhé ?

Thằng Huân phủi một con bọ chó đốt ở chân, rồi giả nhời :

- Nó không biết tiếng xạ phang đâu, chỉ có tôi biết thôi. Ông có muốn hỏi gì, ông cứ hỏi tôi này này. Tôi sẽ nói thật.

Tên tướng giặc nhìn hai tên thổ-phỉ đã bắt hai đứa thì hai tên này liền nói :

- Nó không biết tiếng. Chỉ có thằng này biết thôi

Tên tướng giặc lại vuốt râu, rồi trợn mắt :

- Mày phải nói thật. Nếu tao xét ra mày không nói thật thì tao sẽ chặt chân chặt tay mày.

Y nói xong hoa giáo chém phập xuống đất làm cho hai đứa giật mình đánh thót một cái.

- Mày là con ai ? Thằng này là con ai ? Bố mẹ mày làm gì ? Có nhiều tiền không ?

- Thầy tôi là bác cai Xuân làm phu gạo ở Phố-Lu. Nhà

tôi nghèo lắm. Thầy nó là ông Lợi-Thịnh buôn bán.

Tên tướng giặc quay đầu lại hai tên thổ phỉ thì hai niên này gật đầu.

- Thế thầy nó có nhiều tiền không ?

- Điều đó thì tôi không biết. Tôi là bé con biết đâu đến việc tiền nong.

- Thế mày có mấy anh em ?

Tôi sáu người.

- Thế nó ?

- Nó chỉ có một mình.

Tên tướng giặc coi bộ đắc ý gật gật cái đầu, rồi mỉm cười :

- Tuy mày không biết, nhưng mày cũng phải có nghe người ta đồn là nhà nó giàu chứ. Tao xem cách ăn mặc của nó, tao cũng biết. Mày phải nói ngay.

Thằng Huân trở tên thổ phỉ đã bắt nó :

- Hôm qua, tôi nghe chú này chú ấy nói chú ấy biết cả. Chú tôi thì còn bé, tôi chỉ biết có việc học hành, tôi không hiểu gì về tiền nong giàu nghèo cả. Ông có giết

37 | Giặc Tàu Bắt Cóc Tập 1

chết tôi, tôi cũng chả biết thế nào mà giả nhời.

Tên thổ phỉ nghe nó nói có lý liền bảo chủ tướng :

- Thôi không cần phải hỏi nó nữa, số tiền chuộc cứ định là một vạn. Bây giờ, lột quần áo của chúng nó để gửi về làm tin thôi.

Tên thổ phỉ vừa nói, vừa tiến đến để cởi áo của thằng Hoài. Thằng Huân vội vàng giơ tay cản :

- Ở đây giờ rét lắm, mà đêm ông còn bắt chúng tôi đi cơ mà. Ông lột áo thì chúng tôi rét chết mất. Nếu ông có muốn lấy một đồ vật của chúng tôi để gửi về nhà làm tin, thì chúng tôi có nhiều thứ đây. Vừa nói, nó vừa móc túi nó và túi thằng Hoài lấy ra các thứ đồ chơi như bi, quay, tranh ảnh.

Nhưng sau nhìn thấy tiếc quá nó lại bảo :

- Hay là chúng tôi biết chữ, chúng tôi viết thư về nhà cho ông.

- Ừ thế càng tốt.

- Thế ông cho chúng tôi mượn bút giấy đi.

- Nhưng mà phải viết về rằng nếu không đem tiền chuộc ngay thì chúng tao giết đây. Mà chúng tao giết

thật, nếu nửa tháng nữa, không có tiền chuộc.

(Còn tập thứ hai, coi số tới)